

denne Lov gjælder indtil videre, hvis anden Ordning ikke træffes. Jeg tror derved, at Stillingen bliver meget klarere, og jeg paa Skjønner fremdeles den høitærede Indenrigsministers Udtalelse — hvori der jo ogsaa ligger en Slags Tvivl om Rigtigheden af Høiesteretsdommen af 29de April 1880 — om, at det maaſte kunde være rigtigt at prøve 2—3 Sager, og om at der fra Ministeriets Side vil blive givet Fjsterne Rettelse i enhver Henseende til at føre disse Sager igjennem og til at oppebie Resultatet af dem.

Indenrigsministeren (Finsen): Jeg vil overfor den ærede Formand for Finantsudvalget (Boſſen) afgive den udrykkelige Erklæring, at naar jeg mente, at han havde misforſtaaet mig, ligger det snarest dert. at jeg ikke klart har hørt hans Foredrag i Salen, og at jeg først besvarede det, efter at jeg havde hørt den Opfattelse, som det ærede Medlem fra Næstved (Beth) havde givet af hans Ord. Jeg skal endvidere i al Korthed erklære, at jeg er fuldstændig enig med den ærede Formand for Finantsudvalget derom, at Vedtagelsen af denne Lov ikke paa nogen mulig Maade kan blive til nogen Præjudice for Afgjørelsen af Spørgsmaal, der senere kunne forelægges for Høiesteret om Anvendelsen af Loven.

Da ikke Flere begjærede Ordet, blev Forhandlingen sluttet.

Lovforſlagets Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

Endringsforſlag til Sagens 2den Behandling indkaldtes til førstkommande Tirsdag Middag Kl. 1.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forſlag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1885 til 31te Marts 1886.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 26 ff.; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 53 ff.)

Foruden de paa Udvalgets Endringsforſlagsliste (ſe Tillæg B. Sp. 485 ff.) opførte Endringsforſlag, var intet ſaadant fremkommet.

Det Afſnit, der først ſattes under Forhandling, var det, der angik Udenrigsministeriet, nemlig Lovforſlagets § 18 (ſe Tillæg A. Sp. 33—34) med Endringsforſlaget under Nr. 40 (ſe Tillæg B. Sp. 493—94.) Hertil ſvarer Betænkningens Nr. 48 og 49 (ſe Tillæg B. Sp. 173—74.)

Ordføreren (Holſtein): Forinden jeg gaar over til at omtale de Endringsforſlag og Numre af Betænkningen, ſom nu ere ſatte paa Dagsordenen, maa det være tilladt at forudſikke nogle almindelige Bemærkninger om ſelve Udvalgets Arbejde paa den foreliggende Sag. Der er neppe nogen Tvivl om, at de Forſlag, der nu ere fremkomne fra Udvalget, har fremkaldt nogen Skuffelse i hvert Tilfælde hos Nogle. Der var dem, der havde haabet paa en Krigserklæring fra Folkethingets Finantsudvalgs Side, og der var Andre, der havde haabet paa en Bøn om Fred. Saavel de Første ſom de Sidste tror jeg ere blevne ſuffede. Derſom det havde været Udvalgets Flertals Mening, at det nu var rigtigt at fremkalde en akut Kriſe, eller rettere at gjøre den Kriſe akut, ſom vi nu ſaa længe have levet under, vilde da ogsaa Veien ganſte ſimpelt have været den at foreſlaa det høie Thing at negte Finantslovens Overgang til 3die Behandling. Naar Flertallet ikke gjør det, er det, fordi en ſaadan Fremgangsmaade vilde være en Fravigeſe fra den Politik, ſom vi hidtil have fulgt, og til en ſaadan Fravigeſe have vi ment, at Diebliffet ikke var kommet. Paa den anden Side, i Form af Endringsforſlag paa Finantsloven eller Udladdeſe af at ſulle ſaadanne at komme med et Tilbud om Fred, er der jo aldeles ingen Anledning til fra Flertallets Side. Derſom man fra nogen Side ønsker Krig, er det altsaa den letteſte Ting af Verden. Vi ere fuldstændig parate til at optage den. Vi have ingen Interesſe af den, men ſaaledes ſom Alt ſtiller ſig, heller ingen Interesſe af at gaa af Veien for den.

Formanden (Berg): Jeg tror, at Thinget vilde ſætte Pris paa, om den ærede Ordfører vilde tale noget høiere.

Ordføreren (Holſtein): Jeg ſkal gjerne gjøre, hvad jeg kan! — Udvalgets Flertal har derfor, idet det har behandlet Forſlaget med den ſamme Grundighed ſom tidligere og med den ſamme No, ſom det pleier, ſtillet ſig paa et, jeg maa nok ſige, rent forretningsmæssigt Standpunkt. Vi have